

## *Bácska arat*

Az ég, körbe-körbe  
erre a földre,  
rácsókolja kékjét,  
aranyát, ezüstjét;  
fényben fürösztí,  
harmatban mosdatja,  
sóhajós szellővel  
álomba ringatja.

Földünk e föld,  
szép, mint a testünk,  
gazdag, mint a lelkünk;  
földünk e föld,  
életet nemző,  
életet fakasztó,  
tápláló, hamvasztó.

Fekete földünket  
a tavaszon felszántjuk,  
tiz fekete ujjunkkal  
meg-megboronáljuk;  
magot vetünk belé,  
kicsit, mint a gondolat;  
öntözzük könnyünkkel,  
sután simogatjuk  
két nehéz kezünkkel.

Földet néző szemmel  
járjuk kis világunk.  
Szemünkben a kérdés,  
szívünkben a kétség:  
lesz-e, lesz-e virradásunk,  
lesz-e, lesz-e aratásunk?

A mag, a kalász ...  
De kikel a mag,  
égnek szökken a kalász!  
A szellőnek elstutogjuk,  
a pacsirtának eldaloljuk,  
a légbe, az égbe,  
belesüvöltjük a mindenségbe,  
éző, nagy, szilaj örömünk;  
szellő, eredj, a viharnak  
add át a hírt: Bácska arat!  
Vihar, zúgj el e föld felett,  
zúgásod, örömünk legyen;  
pacsirta, menj, repülj  
keletről nyugatra  
és dalold el a szomorú,  
sötét embereknek,  
hogy asztalukon nagyobb lesz a kenyér.

Símuljon ki, gyűjtsön magot  
a sok, kemény,  
ökölbegyűrt tenyér.

Dalos szavak, kicsi madarak,  
fellegek, szelek, menjetek.

Ahol könnyesek a szemek,  
ott nevéssenek az emberek.

Szívük, arcuk, hadd derüljön,  
bú és bánat meneküljön.

Hol a nincsen van, ne zokogjon,  
ott a derű bekocogjon.

Hol imádság a szerelem,  
kenyér-boldogság is legyen.

Repüljetekek szépen,  
fehéren és kéken.